בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 853
שבת תולדות
שנת תשפ"ז

תפארת עזן

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 500-720-1700

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמינה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת
פרשת תולדות

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	3.38	4.06	5.18	5.58
תל אביב	3.40	4.22	5.20	5.55
חיפה	3.40	4.10	5.18	5.52
באר שבע	3.41	4.24	5.21	5.56

הפטרה: "משא דבר ד'"

ההלכה השבועית

הלכות שבת

דיני ספר תורה: א. אסור לטלטל ספר תורה ולהעבירו ממקום למקום לצורך קריאת התורה של מי שחבוש בבית האסורים, ואינו יכול לבוא לבית הכנסת, ואפילו לשם קריאת התורה בראש השנה ויום הכיפורים, אלא אם כן היה איש חשוב בתורה. ואם הכינו לספר תורה מקום של כבוד ארון ותיבה להניחו שם יום או יומיים לפני כן, מותר לכל אדם. ולכן חתן שאינו יוצא מביתו כל שבעת ימי המשתה, או אבל שאינו יוצא מפתח ביתו כל שבעת ימי אבלו, אם מכין מקום של כבוד בביתו לכבוד הספר תורה, מותר להוליך ספר תורה לשם לקרות בו. וטוב הדבר שיהיו בהולכתו עשרה אנשים ללוות את הספר תורה. ואם מוליכים את הספר תורה בהצנע לכת בתוך מכונית מיוחדת, נראה להקל גם בלא הליווי של עשרה, ובלבד שיהיה מוכן לו מקום של כבוד, כאמור. (ועיין בשו"ת יביע אומר חלק ז חאו"ח סי' נו אות ב). ולהעביר ספר תורה מחדר לחדר שהם תחת קורת גג אחת, כגון ביום שמחת תורה שיש הרבה עולים לספר תורה, ורוצים למעט מטורח הצבור, מותר. וכן יש להתיר להעביר ספר תורה של יחיד המונח בביתו לקרות בו ממקום אחר.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

וַיְצַו אֶת כָּל עַמָּיו לֵאמֹר כִּי אִם רָאִיתֶם אֶת אֲרוֹן ה' אֱלֹקיכֶם וְאַתֶּם הַלְוִיִּם הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאִים אֹתוֹ מִמְּקוֹמְכֶם תִּסְעוּ וַהֲלַכְתֶּם אַחֲרָיו (ג, ג)

נתאר לעצמנו אדם שמגיע להתארח אצל חבר. יום חם, הבן אדם צמא, והחבר מגיש לו כוס גדולה עם קולה קרה. הוא לוקח את הכוס ורוצה להתחיל לשתות, אבל אז ידו נתקלת בקצה השולחן, והקולה נשפכת על הרצפה. לחבר יש כלב, וגם הכלב צמא, כנראה. הוא מלקק את השתייה שנשפכה, ומיד מתחיל לפרכס. תוך דקות ספורות, הכלב מת. האורח עומד המום. לא יודע מה לעשות עם עצמו. המארח שלו ניסה להרגיל אותו! פתאום, המארח ניגש אליו ואומר: "בוא תברך אותי על השתייה שרציתי לתת לך, ובעצם גם תשלם לי על השתייה הזאת, אבל תעריף גבוה, כמו שמשלמים במסעדה יוקרתית". לכאורה, עשו הרשע עשה מעשה דומה לזה. בתרגום יונתן בן עוזיאל מובא, שעשו לא הצליח לצוד ציד, ולכן לקח כלב, הרג אותו, הכין ממנו תבשיל והביא ליצחק אבינו! ה' ישמור. יצחק אבינו, שהיה עולה תמימה, קדוש מבטן, שנתקדש כבר טרם לידתו, סמל השלמות של עובד ה' בכל ענייניו - אותו ביקש עשו הרשע להחטיא באכילת נבלות וטרפות! אחרי שעשו עושה נבלה נוראה כזאת, שקשה אפילו להעלותה על הדעת - יש לו עוד החוצפה לבקש ברכה! הוא שומע שכבר נתנה הברכה, ואז "ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאוד". הוא מתלונן ומתייפח, מתעקש ומתחנן. לבסוף הוא מבקש: "הברכה אחת היא לך אבי, ברכני גם אני". יצחק אבינו לא סילק אותו מעמו בכלימה ובגערות נוראות, כפי שהיה ראוי לו, ואפילו נתן לו ברכה: "הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל"... הרבה מאוד קיבל עשו הרשע בברכה הזאת. הוא זכה לקבל "משמני הארץ", הוא קיבל ארצות מבורכות בשפע של גשמים ובשלל מחצבים. הוא קיבל זהב וכסף ושפע של עושר. אחרי שניסה לתת "כוס עם רעל" הוא מקבל את כל הברכות הטובות האלו? איך יתכן הדבר? התשובה טמונה במילים "ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאוד". צעקתו של עשו הייתה צעקה של חזרה בתשובה, מעין מה שנאמר על מרדכי היהודי במגילת אסתר (ד, א): "ויצעק זעקה גדולה ומרה". כששמע עשו שהפסיד את הברכות, הוא הבין את עומק השפל שאליו הגיע, וחזר בתשובה. רק זמן קצר נמשכו הרהורי התשובה של עשו, אך בזכות אותם רגעי תשובה לא הושלך עשו בכלימה, אלא קיבל ברכות גדולות ועצומות. עד כדי כך כוחו של רגע בתשובה! אילו היה עשו מחזיק בתשובתו, אין קץ למעלות ולשכר העצום שיכול היה להשיג, אולם הוא חזר לחיי החטא, והפסיד את עולמו. אברך צעיר אחד אימץ לו בחור, שהיה מצוי בתקופה לא כל כך מוצלחת. האברך למד עם הבחור בחברותא, והיה מחזק ומעודד אותו. בשלב מסוים עבר האברך לגור בחיפה, אבל ניסה לשמור על קשר טלפוני עם הבחור. במהלך השיחות ביניהם הרגיש האברך שהבחור שבור. הוא לא מצא חברותא אחר שילמד איתו, לא הרגיש טעם בלימוד, והסתובב מיואש ומתוסכל. ערב אחד, תוך כדי השיחה ביניהם, נראה היה לאברך שהגיעו מים כמעט עד נפש. "יש לי רעיון!" הוא אמר לבחור. "מה דעתך לעלות עכשיו על קו 970 ולבוא אלי לחיפה?" הבחור הגיע. הוא והאברך יצאו לסיבוב ברחובות, שהיו כבר חשוכים וריקים. האברך התחיל לשוחח עם הבחור, וניסה לשמח אותו ולעודד את רוחו, אבל ראה שאין עם מי לדבר. הבן אדם שבור. הציע האברך, שישבו שניהם בגינה, שלא היה בה איש מלבדם. לאחר דקות ספורות של שתיקה כבדה, אמר האברך לבחור: "אבותי ואבות אבותי היו חסידי קרלין. רבי אהרן הגדול מקרלין יסד את החסידות הזאת, והרבי שלו היה **המגיד ממעזריטש**. המגיד ביקש מרבי אהרן הגדול שיחבר שיר לכבוד שבת. רבי אהרן עשה כדברי רבו, וחבר את השיר 'יה אכסוף', שמתאר את הכיסופים של האדם שמשתוקק ומתאווה להתקרב אל הקדוש ברוך הוא. בוא נשיר 'יה אכסוף', אתה תרגיש איך הנשמה באמת משתוקקת אל הקדוש ברוך הוא". הבחור לא חשב שהוא במצב רוח לשיר, אבל מיד כשהתחיל האברך לשיר את הניגון של "יה אכסוף", משהו בו נרגע. לאחר כמה שורות, עלה אפילו חיוך קל על שפתיו. השיר היה ארוך, והם שרו בדבקות, יחידים בגינה הגדולה והשוממה. פתאום הופיע מולם אדם מבוגר, מביט בהם כשדמעות בעיניו. "אפשר להקליט אתכם?" שאל האיש. הם נדהמו. "להקליט אותנו?! למה? מה פתאום?" "כן, להקליט אתכם", השיב האיש, "להקליט את השיר ששרתם עכשיו". "אבל למה?" אמר להם האיש: "אני גדלתי כאן, בחיפה, כחילוני גמור, אבל אימי הייתה ילידת העיר קרלין. בביתה היו שרים כל שבת את השיר הנפלא הזה. כשעלתה אימי לארץ, היא קבלה את הפנקס האדום, עברה שטיפת מח ועזבה את התורה ואת הרוחניות. לא נשאר כלום. אבל כשאני ואחי היינו בוכים בלילה, אתם יודעים איך אימא הרדימה אותנו? לא עם שירים טפשיים שאין בהם קשר בין מילה אחת לשניה. היא הייתה שרה לנו את הניגון 'יה אכסוף'. אימי נפטרה לפני הרבה שנים, אבל הניגון הזה שלה עדין מרעיד את ליבי". "באמת מרגש", אמר האברך, "ובגלל זה אתה רוצה להקליט אותנו שרים?" "הרבה יותר מזה!" אמר האיש. "יש לי אח ששוכב במצב קשה במחלקה אונקולוגית בבית החולים רמב"ם בחיפה. הוא חולה סופני, והרופאים טוענים שנשארו לו ימים ספורים לחיות. אני יודע שאם יש משהו שישמח את האח הזה שלי לפני מותו, זה לשמוע את השיר שהוא שמע מאימא שלנו בלילות ילדותנו". "למה בהקלטה?" אמרו האברך והבחור פה אחד. "נלך לקיים מצות בקור חולים". הם הלכו עם אותו אדם, ומצאו את האח שוכב בחדר בבית החולים, כל כולו מחובר לצינורות מכף רגל ועד ראש. הם התחילו לשיר, "יה אכסוף... ויהיו רחמיך מתגוללים על עם קדשך"...הם שרים בית אחר בית, והוא בוכה בהתרגשות. הוא אינו יכול לדבר, אבל רומז להם שימשיכו. הם שרים וחוזרים ושרים, והוא מסמן להם בידו, מודה להם על שהחזירו אותו לשיר של בית אימא.

המשך בעמ' הבא

סיפור השבוע

ה"שוחד" בבית דין של מעלה

על מה שניתן לזכות מכוח הנתינה לאחרים, שמעתי דרשה נפלאה ממגיד המישרים, רבי ישראל מאיר שושן שליט"א, ממש פלאי פלאים: הוא סיפר שיום אחד הגיע אל ה"חפץ חיים" זצ"ל תלמיד שלו. התלמיד הזה כבר היה מבוגר וה"חפץ חיים" היה זקן מאוד. ניגש התלמיד אל ה"חפץ חיים" ואמר: "שלום עליכם רבי". שאל אותו ה"חפץ חיים": "מי אתה?" והוא ענה: "אני יענקל קרקובסקי". "אה, אתה למדת כאן בישיבה לפני ארבעים שנה. נו, מה קורה איתך היום? אתה לומד?" "כן, ודאי". "ומה עם פרנסה?" "רבי, הלוואי על כל היהודים פרנסה כמו שלי..." עד כדי כך?" "כן, אני מרוויח אלפיים רובל לחודש!" באותם זמנים, משכורת ממוצעת עמדה על ארבעים רובל, ואותו תלמיד הרוויח לא פי שניים וגם לא פי עשרה, אלא פי חמישים - אלפיים רובל! "איך מרוויחים כאלה סכומים?" תמה ה"חפץ חיים", והתלמיד פתח וסיפר: "ברוסיה מיצרים עצים ובפולין לא. בשל המחסור בעצים במדינת פולין, עץ שמוכרים ברוסיה בעשרה רובל - בפולין נמכר במאתיים רובל! אני קונה כאן סחורה של עצים בעשרה רובל, אותם אני מעביר דרך הגבול בלי אישור ובלי לשלם מכס, ושם, את אותם עצים אני מוכר במאתיים רובל טבין ותקילין. מספיק לי שק אחד כל חודש כדי להתפרנס בכבוד!" "שה' ישמור", נבהל ה"חפץ חיים", "הלא אם יתפסו אותך, חלילה, יירו בך כדור בראש! מה אתה עושה?!" "אל דאגה, רבי", הרגיעו התלמיד, "היה זה לפני כשלושים וחמש שנה. יום אחד הייתי במעבר הגבול ופגשתי שם חייל די נחמד והתיידדתי איתו, בעזרת כמה קופסאות של סיגריות אמריקאיות, וברוך ה' מאד מצאתי חן בעיניו. עד שיום אחד אזרתי עוז ושאלתי אותו: 'כמה אתה מרוויח כל חודש?' והוא אמר: 'ארבעים רובל'. שאלתי בזהירות: 'אולי אתה רוצה להרוויח עוד מאתיים רובל?...' והוא התלהב: 'ודאי, ומה עליי לעשות בתמורה?' אמרתי לו: 'אינך צריך לעשות כלום, רק להעלים עין... מהיום, כל ראשון לחודש אתן לך משכורת מאתיים רובל, ובשני לחודש אגיע למעבר הגבול. כשתראה אותי, פשוט תתעלם...'. 'אין בעיה', הוא אמר, 'מצידי תעשה מה שאתה רוצה, בדיל ויעבור...". "וזהו", סיים התלמיד את סיפורו, "מאז, במשך שלשים וחמש שנה, ברוך ה' ההסדר הזה עובד מצוין. בראשון לחודש אני משלם לו מאתיים רובל, ולמחרת מעביר את הסחורה". "מה אתה אומר", התפעל ה"חפץ חיים", "אתה ממש חברמן, לא ידעתי... אולי אתה יכול לספר לי את הסיפור הזה עוד פעם?" והוא סיפר לו עוד פעם. והחפץ חיים התפעל ובקש שיספר פעם נוספת, והתלמיד מספר שוב, ואחר כך פעם שלישית ורביעית. כשראה שה"חפץ חיים" מתפעל מאד מהסיפור, הרהיב עוז ושאל: "רבי, אם אנחנו כבר מדברים, הגוי הזה כבר מתחיל להזדקן, וחס וחלילה אם הוא לא ירגיש טוב ויפסיק לעבוד יביאו מישהו אחר, ואז אינני יודע מה יהיה. כל הפרנסה שלי עלולה לרדת לטמיון. אז אולי הרבי יכול לברך אותו?"..."אדרבה", הסכים ה"חפץ חיים", "למה לא. מה שמו?" אמר את השם של החייל הרוסי ואת שם אמו וה"חפץ חיים" ברך אותו באריכות ימים ושהכל יהיה בסדר...ואז פנה ה"חפץ חיים" לתלמידו ושאל: "יש לך כמה דקות בשבילי?" • "מה השאלה, אני כולי לרשות הרב". • "אם ככה, בא אתי לישיבה". עלו להיכל הישיבה. הבחורים ראו את ה"חפץ חיים" ופליאה אחזה בהם. היה זה מחזה נדיר לראות את ה"חפץ חיים" - שהיה, כאמור, בגיל זקנה מופלג - עולה לישיבה בסתם יום של חול. והנה הוא נכנס לבית המדרש ועמו אורח בלתי מוכר. התלמיד הרגיש מאד לא נעים. אמר: "רבי, אני חושב שאלך". "לא לא, תעמד לידי, בא". מתחילים ללכת. ה"חפץ חיים" מוביל אותו לכיוון ארון הקודש. "רבי, אני לא רגיל לדבר לפני צבור", אמר התלמיד. "בקשתי ממך לדבר? אני אדבר ואתה רק תעמד לידי, זה הכל!" עלה ה"חפץ חיים", נעמד ליד העמוד ואמר: "אתם רואים את האיש הזה? קוראים לו יענקל קרקוב, הוא למד כאן בישיבה לפני ארבעים שנה, ואתם יודעים כמה הוא מרוויח כל חודש? אלפיים רובל. ואיך הוא מרוויח? ובכן, במעבר הגבול עומד על המשמר חייל גוי, ולגוי הזה יש רובה עם כדור, ומי שעובר צריך לקבל כדור בראש, אבל הגוי הזה מקבל מאתיים רובל שוחד ביום הראשון לחודש וביום השני לחודש הוא מעביר אותו, וכך, יענקל קרקוב לא די שאינו מקבל כדור בראש, אלא גם מרוויח אלפיים רובל!" "נכון מה שסיפרתי?" פנה לתלמידו שעמד לידו, והלה אישר: "כן רבי". "זהו, כעת יכול אתה לרדת מהדוכן ולשבת, אבל תקשיב מה שאני מדבר". המשיך ה"חפץ חיים" ואמר לתלמידי הישיבה: מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא. דעו לכם! כמו כאן בארץ, גם בבית דין של מעלה ישנם חוקים והעובר עליהם מגיע לו כדור בראש. אבל יש בידו אפשרות לשלם שוחד, ובמקום כדור בראש יוכל להרוויח הרבה! הכיצד? אדם מגיע לשמיים אחרי מאה ועשרים, ועומד למשפט. לפני השופטים ישנו משקל עם מאזניים. בכף אחת של המאזניים שמים את המצוות, ובשנייה - את העבירות. בתחילה מובאות המצוות שעשה היהודי. כל התפילות שהיהודי הזה התפלל, שחרית מנחה וערבית, כל הברכות שבירך, כל התפילין שהניח - את הכל מניחים בכף הימנית של המשקל. דא עקא, שהמצוות הללו כל כך דקות ורזות, כי הוא לא כל כך כיוון את ליבו בתפילה ובקיום המצוות. בקצור: לא נעים, אבל זה מה שיש. אחרי כן מביאים את העבירות. פשש... כל חתיכת לשון הרע, שמנה ועסיסית, שוקלת שני טון...לפתע ניגש המלאך אל ערמת המצוות ובידו מפוח. תופס תפילת שחרית אחת לנפח אותה, כמו שלוקחים גלגל ים שטוח, נושפים בו והוא נהיה כזה נפוח עד שעשרה ילדים יכולים לקפוץ עליו. היהודי הזה מביט בתמהון ושואל: "מה זה?" אומרים לו: "זוהי תפילת שחרית שלך." • "איזו תפילת שחרית, של יום כיפור?" • "מה פתאום יום כיפור? של ג' בחשוון." • "ג' בחשוון? איך היא נהייתה מצווה כה שמנה ומכובדת, הלא יודע אני כמה התכוונתי בתפילת שחרית בסתם יום של חול! מה קורה כאן, זה עולם השקר או עולם האמת, אני לא מבין מה הולך פה?!" ואז מסבירים לו: כאן זה עולם האמת, אבל מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, כשם שלמטה יכולים לשלם שוחד ובמקום כדור בראש מרוויחים סכומי כסף גדולים, גם כאן, אם אתה משלם שוחד - מנפחים לך את המצוות, ובמקום כדור בראש [שמגיע לך על כזו תפילה...] - תקבל שכר גדול." ומהו השוחד שיכול אדם לשלם? אמר ה"חפץ חיים": חז"ל גילו לנו את הסוד - "כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמיים". אם מרחם על אחרים ונותן להם משלך – ירחמו עליך מן השמיים. התמורה שהקב"ה משלם היא בדברים אמיתיים ולא בשטויות והבלים. זאת עסקה כדאית ומשתלמת ביותר! זה ה"שוחד" - המרחם על הבריות ובתמורה לכך - מרחמים עליו מן השמיים.

ומתוק האור

המשך מטעמים לשולחן: : הם יצאו מבית החולים והלכו לתחנת האוטובוס, ופתאום ראו את האח רץ אליהם, מתנשם ומתנשף. "תשמעו", הוא אמר להם, "אחי נפטר עכשיו, אבל במקום למות עם כדורגל, הוא נפטר עם שיר שכולו כסופים לבורא העולם!" אישה שפרקה עול, לא שמרה שבת, לא פסח ולא יום כפור, ובניה חילונים גמורים שלא קבלו שום חינוך לתורה ולמצוות. רק ניגון אחד, שהיא ינקה מבית אבא - אותו היא העבירה לבניה. וכשיצאה נשמתו של בנה, הוא סיים את חייו עם שירה של כסופים לריבונו של עולם. כל מעשה טוב שעושה האדם, גם אם הוא קטן ושולי לכאורה, יש לו תוצאות גדולות...

שש באמרתך

היה שותף בהפצת העלון

בתרומה של 101 ₪ אתה מזכה אלפי משפחות מדי שבוע לתרומות: באשראי 1700-720-500 / בבנק הדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

חיפשתי דירה הרבה זמן ללא הצלחה, תאריך הפינוי התקרב בצעדי ענק ואין שום דבר באופק, נשאר לנו עוד שלושה ימים להתפנות ואם לא נמצא זה אומר שנמצא את עצמנו ברחוב, חס וחלילה. אנחנו משפחה עם ילדים, הורים מבוגרים...נסיון לא קל, למצא דירה במידי באזור ירושלים. אבל אין על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, פניתי מיד ל**"חסדי ינון"** ביקשתי שיעשו לי **"פדיון נפש"** דחוף, כי זה מצב של פיקוח נפש. אבא שבשמים, הכל ממך, תעזור לנו...וישתבח שמו לעד! שעתיים לאחר שערכו את הפדיון, מצאנו דירה, פנויה בה אנו מתגוררים עד היום...הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו...

בעילום שם

הנכד שלי, השם ישמור אותו סבל מחום גבוה ושפעת, החום לא ירד, למרות הטיפול, והיה נראה כזה חלשלוש... אז עשיתי לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** וברוך השם וברוך שמו, החום ירד, וגם תסמיני השפעת וחזר לעצמו ולאנרגיות שלו..שזכוי הרבים יעמוד לזכותו...שתמיד נשמע ונבשר בשורות טובות...תודה להשם!

בעילום שם

היינו בדרך לצפון, באמצע הדרך נדלקה נורה ברכב מלווה בצפצוף משונה, המשכנו לנסוע כדי להגיע למוסך. במוסך שם אמרו לנו שחיבים עכשיו לטפל בתקלה כי זה שהו שקשור למאורר ויעלה 2000 שח, וצריך להשאיר את הרכב לשלושה ימים. התלבטתי מה לעשות אם להשכיר אוטו או להמשיך באוטובוס היתי בדרך לנופש...אז פשוט תרמתי ל**"חסדי ינון"**. צדקה תמיד מועילה. לא עברו חמש דקות, והמסוכניק יוצא ושואל מי נגע לך ברכב? את יודעת שאין לך פיוז, שחסר, שמתי לך פיוז חדש וזה עובד. אפשר עכשיו לנסוע? שאלתי בפליאה. אמר שכן ונסענו. בעלות של 150. המשכנו לנסוע, חסכנו גם כסף וגם זמן...אין עוד מלבדו!

בעילום שם

הלכתי לחמי יואב ונראה שנכנסו לי מים לאוזניים ומאז באוזן שמאל לא שמעתי בה. ובכלל כל מה שעשיתי לא עזר, אפילו לקבוע תור לרופא אף אוזן גרון לא הצלחת. ברוך השם אני מפיץ את העלון "תפארת ינון" של **"חסדי ינון"** ונזכרתי איך לא עשיתי עדיין **"פדיון נפש"**, מהרתי להתקשר להזמין עבורי פדיון ,ואני מתקשר לבשר שלמחרת הפדיון השמיעה חזרה כאילו לא קרה כלום ישתבח הבורא...

ק.מ שדרות.

אחד החיילים שנפצעו מפגיעת רחפן בלבנון, הוא קרוב שלנו. מהרגע שנודע לנו על הפגיעה. מיד התקשרנו ל**"חסדי ינון"** שיערכו לו **"פדיון נפש"** ובסיעתא דשמיא הוא יצא מכלל סכנה. התעורר מהתרדמת, חזר לעצמו ומשתקם. תודה לשם יתברך! שהוא רופא כל בשר ומפליא לעשות...

ק.ח מהמרכז.

סמא דחיי – הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שִׁמֶּר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שָׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ (משלי, כ"א כ"ג)

חטא הלשון הגורם העקרי לאורך הגלות

וכאשר נחפשה דרכינו ונחקורה, איזה עוונות הם מהעקרים הגורמים לאריכת גלותנו, נמצאם הרבה, אך חטא הלשון הוא על כולו מפני כמה טעמים.

(הקדמת הספר חפץ חיים)

לבקשת הקוראים- מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל': 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושוע בן עזיזה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

החיזוק השבועי

כיצד לא נהפוך את הריב הקטן למריבה גדולה

באחד הבקרים, בבית ספר מקומי שני תלמידים החלו להתווכח ולצעוק אחד על השני. כבר בשעה הראשונה כינס המורה את תלמידיו ושאל: "מדוע כשאנשים רבים הם מרימים את הקול?" "בטח הם מאבדים את הסבלנות שלהם", הניחו מספר תלמידים. המשיך המורה להקשות: "אך מדוע להרים את הקול אם האדם השני נמצא ממש מולך?" שקט השתרר בכיתה - התלמידים לא ידעו מה לענות, הם מעולם לא חשבו על זה. השיב המורה: "כשאנשים רבים, חוסר שביעות הרצון שלהם אחד מהשני גדֵל וכך הלבבות שלהם מתרחקים... כשהלב מתרחק איתו מתרחקות גם הנשמות שלהם. לכן על מנת לשמוע אחד את השני עליהם להרים את הקול, כי נשמתם רחוקה. ככל שהכעס והעלבון חזקים יותר, כך הם צועקים חזק יותר..." השקט בכיתה נמשך והמורה המשיך את דבריו: "אך מה קורה כשאנשים אוהבים? הם לא מרימים את הקול, הם מדברים בשקט, הלבבות שלהם קרובים זה לזה, והמרחק ביניהם לא קיים. ככל שהאהבה שולטת בהם הם אפילו לא מדברים, רק מתלחששים ולעיתים אין צורך במילים - העיניים שלהם אומרות את הכל..." ריב נפתח מכלום והסיום שלו לפעמים לא ניראה באופק... לא רק שמריבה מרחיקה אותנו זה מזה אלא המילים הנאמרות לאחר-מכן והצעקות המתלהמות תוך כדי מרחיקות אותנו פי כמה וכמה...לעיתים אנו ניצבים במצב כזה ומנסים כבר לנצל את המצב, אם כבר רבים אז עד הסוף, ומתחילים להפעיל את הלסת, לא לאכילה אלא להריגה...אל תנצלו את הריב ותהפכו אותו למריבה גדולה, יכול להיות שהמרחק ביניכם יהיה כה גדול שכבר לא תמצאו את הדרך חזרה. יידע האדם שפיו הוא כמו חרב שלופה, מילה אחת ופגעת בחברך, עוד מילה ונפילתו תהיה קשה. אם חלילה הגעת למריבה נצור לשונך! כל מילה שלך תרחיק אותך שנות אור מחברך שאולי כבר לא יהיה חברך יותר...

רונן קרתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם אפשר ליטול ידים במים מהים?

תשובה: מים שאינם ראויים לשתיית כלב פסולים לנטילה, ולכן אין ליטול ידים בים התיכון או בים המלח, אך יכול לטבול בהם את ידיו וכדלהלן, אך בים שמימיו מתוקים כגון בכנרת, דינו כמים רגילים. צורת טבילת הידים בים: א. יכניס את שתי ידיו לתוך המים. ב. די בטבילה אחת בתוך המים [אף למחמירים בנטילת ידים רגילה ליטול שתי פעמים]. ג. אין צריך לנגב את ידיו, ולדעת החזו"א צריך לנגב. ד. אין צריך להגביה את ידיו. ה. להלכה יש לברך 'על נטילת ידים', ולא 'על טבילת ידים'. לפי הקבלה: יטביל את הידים שלוש פעמים [כמו בכל נט"י לפי הקבלה], וכן יגביה את ידיו.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

בס"ד

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של **רבנו בחיי זיע"א** להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא

(הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות **(הרה"ג עמרם פריד שליט"א)**

לרכישה ב"חסדי ינון":
1700-720-500

או באתר:
www.hasdeyinon.org

בהוצאת תפארת ינון

הפרשה המצוירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440